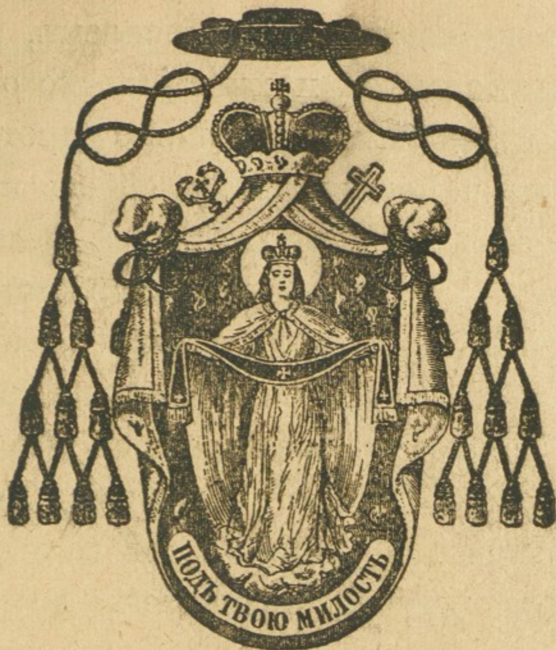

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ

Рôкъ 1892. Выдано 12. Марта. Ч. III.

Ч. 16. Ч. 309/орд.

Обвѣщаеся вспôльный Листъ пастырскій Архіепископôвъ и Епископôвъ Австрійскои Монархіи.

АРХІЕПИСКОПЫ и ЕПИСКОПЫ ДЕРЖАВЫ АВСТРІЙСКОИ
Вѣрнымъ своихъ Діецесій

миръ, поздоровленье и благословеніе въ Іисусѣ Христѣ Господѣ нашемъ!

Возлюбленнѝ о Господѣ!

Взнесли и важни задачѣ нашого св. уряду, именно въ часахъ пребогатыхъ въ вопросы рѣшаючи и повни послѣдствій, скликали насъ также и сего року на вспôльну нараду.

Чувствуемъ ся при тôмъ щасливыми, що собраня наши подобаютъ ся и похвалу найшли у Верховнои Головы св. Церкви, якъ намъ тое выразно познати давъ Святѣйшій Отецъ въ письмѣ Своемъ зъ 3. Марта с. р. А якъ же то моглобы иначе бути.

Коли цѣль нарадъ нашихъ не есть инна, якъ щобы обовязки нашого св. уряду съ бôльшимъ успѣхомъ выконувати и покрѣпленѝ въ едности, повѣреныхъ печаливости нашой Исповѣдникôвъ церкви католической бôльше убѣджаючими словами супротивъ опасностій хоронити, яки въ часахъ нынѣшныхъ христіяньской вѣрѣ и христіяньскимъ обычаямъ такъ сильно угрожаютъ. Собраня наши суть заразомъ покликомъ перестороги для клира и народа, щобы обачными були и знамена часу

понимали, а заохочени нашимъ напомненьемъ, ялись содѣйствовати великому дѣлу одроженя вѣры християньскои и християньского житя.

Съ каждымъ рокомъ грознѣйше противостаютъ собѣ християньски и нехристіяньски погляды и борютъ ся съ собою на житье и смерть о будучность народовъ. Въ борбѣ той всколибуютъ ся всѣ основы, на якихъ добробытъ общества чоловѣчого почивае — и такъ основы державни: бо чи есть где еще порядокъ державный, на котрый, щобы его розсипати, не нападаютъ завзятіи партіи — дальше основы товариски, коли многи поважились опрокидати найстаршіи и найкрѣпшіи головни пôдвалины порядку горожаньского: право власности, сопружества, родину и пôдчиненôсть властемъ ôтъ Бога установленымъ — въ кôнци основы религіѣ и моральности, коли поважаютъ ся будьтобы застарѣлыми суевѣріями звати найсущественнѣйшіи правды, будучіи свѣчниками духа чоловѣчого и неумильными проводниками въ житю туземномъ именно: Бога, душу безсмертну и вѣчный животъ.

Той грозячій упадокъ основъ на якихъ почивае всякій порядокъ и добробытъ людскости, може здержати лишь одна сила а то Церковъ Іисусъ Христова: она лишь одна може съ успѣхомъ въ нищо обернути всѣ змаганя овыхъ темныхъ властей, що то на загладу Христіяньства наустилися.

Но хотя Церковъ получила обѣтницю вѣчнои тревалости, должнû поодинокіи народы сами рѣшитися, чи хотятъ свои найвысшіи и найблагороднѣйшіи добра пôдъ защитою и печаливостію церкви сохранити або тіижь зъ власной вины потеряти.

Протое мы, вашіи ôтъ св. Духа поставленû Архіпастырѣ, въ почутю совершеннои одвѣчательности нашого уряда Пастырского, выступаемъ передъ вами въ томъ грозномъ часѣ, щобы васъ серіозно и съ натискомъ упомнути, абысьте въ той великой борбѣ теперѣшности рѣшучу взяли поставу и прапорови Іисусъ Христовому, посередъ свѣта всегда бôльше отъ него отдаляючогося, вѣрными осталися.

I.

Бувъ колись часъ, коли свѣтъ духомъ християньскимъ бувъ одушевленый и Христосъ Господь житьемъ народôвъ обладавъ: якъ лучѣ сонця освѣчаютъ свѣтъ видимый, такъ переймала наука Христова чоловѣческе общество въ всѣхъ его напрямахъ.

Такъ законодательство якъ и всѣ устройства житя публичного, носили печать християньскои религіи и почивали на еѣ основахъ. Наука християньска була пôдвалиною наукъ такъ въ высшихъ якъ и въ низшыхъ школахъ. Родина ласкою святои Тайны сопружества освящена, була розсадникомъ християньско вѣруючихъ поколѣнь.

Коротко сказавши, товариство людске родило ся, жило и умерало въ тѣни креста святого. Не выключени були вправдѣ пристрасти чоловѣчески такожь и въ томъ християньскомъ свѣтѣ и наносили многіи знищеня; були и тогды мѣжь християнами згôршеня, котри по выреченю Спасителя николи не будутъ уставати. Одначе взагалѣ жили тогдѣ народы въ свѣтлѣ вѣры и берегли вѣрно надѣѣ, якими вѣра тьму житя туземного розясняе.

А нинѣ? Якъ отмѣнный отъ того есть образъ якій намъ житье чоловѣчества въ теперѣшности являе. Нинѣ хотѣлибы зруйновати той пречудный будинокъ християньскои обычайности и образованя надъ здвигненьемъ, котрого такъ многіи народы и столѣтія, королѣ и князѣ, святіи и ученіи працювали и надъ

зруйнованьемъ его трудятъ ся тысячѣ въ прасѣ, на училищахъ въ саляхъ радныхъ и народныхъ зборахъ. Въ замѣну за благодати Христіаньства що же поважили ся народамъ предложити? Указуютъ на добробытъ земскій яко на послѣдну и найвысшу цѣль существованя и яко на одиноку оправдану цѣлъ всего стремленя чоловѣческого. Но що инного значитъ то, якъ не розъуздати всѣ найнизшіи пристрасти дрѣмаючіи въ сердци человѣка, якъ не помотати и знищити всѣ понятія правдивои честноти и моральности и вкинути зновъ людскость въ тіи пропасти варварства въ якихъ она передъ тысячами лѣтъ скована лежала, и тамъ еще все лежитъ, куда не заблиснувъ лучь взнеслои правды христіаньскои?

Бачите, возлюбленй въ Христѣ! се есть тая велика небезпечность, що то христіаньскому свѣтови угрожае и тому то мы не можемъ переставати, щобы вѣрныхъ до защиты ихъ найсвятѣйшихъ до̂бръ супротивъ нападо̂въ нехристіаньского свѣта накликовати.

Но ко тому неспосо̂бными суть холоднй и лѣнивй душѣ, до того потреба ревныхъ католико̂въ, а то такихъ, що житьемъ и дѣломъ суть католиками. Такихъ выховуе лишь тѣсна звязь съ правдами вѣры и средствами спасительными яки подае церковъ. Вѣрне держанье Богомъ откровеныхъ и его церквою проповѣданыхъ правдъ вѣры и ревне стремленье завсегда основнѣйшимъ по̂знаньемъ, тыхже, есть первою признакою вѣруючого католика, насупротивъ же, не суть католиками тіи, що оттягаютъ ся отъ случайностей подаваныхъ имъ ко религійному образованю — не слухаютъ проповѣдей, не посѣщаютъ христіяньскихъ поученій, не читаютъ письмъ религій. Однакже саме лишь знанье вѣры не выстарчае, щобы статися добрымъ воиномъ за справу Божу. До нового надприродного житя хотѣвъ Сынъ Божій людей привести; а щобы тое возбудити, принѣсъ о̂нъ имъ не то̂лько вѣру но розкривъ имъ такожь жерела ласкъ небесныхъ, щобы житье тое удержовати, скрѣпляти и усовершати. Но если люде жерела тіи занедбуютъ, молитвы не одмавляютъ, богослуженя не посѣщаютъ, св. Тайны не принимаютъ, недѣлѣ и Свята рабскими роботами зневижаютъ: щожь зможе ихъ тогды супротивъ пристрастій сердця и супротивъ нападо̂въ невѣрного свѣта охоронити? Нѣтъ, возлюбленй во Христѣ! лишь въ той часъ будете спосо̂бными допомагати до о̂тбудованя царства Божого, коли старатись будете, тое впередъ въ власно̂мъ внутрѣ побудовати. Такъ дѣялося въ тамтыхъ первыхъ временахъ Христіяньства, коли то кождый вѣруючій бувъ майже Апостоломъ, бувъ воиномъ въ войску Божимъ, купцемъ бувъ на чужинѣ, дитятемъ въ домѣ родительско̂мъ, бувъ слугою у пана свого, и тымъ то способомъ дѣяло ся, що наука спасенія неспинимо во всѣ верствы суспо̂льности водворялася. Розважѣтъ, возлюбленй въ Христѣ, що и до васъ князь Апостоловъ урядъ священичій прилагае (I Петр. 2. 9.) одначе не въ смыслѣ еретично̂мъ яко строителей таинъ Божихъ, до чого божественный основатель церкви окремѣшне Священьство установивъ, а то̂лько въ тимъ духовно̂мъ змыслѣ, по которому всѣ самй себе освящаючіи, довжнй суть освящати такожь и другихъ и ихъ для Бога и дѣла его на земли (с. е. для Церкви) одушевляти.

Выповняйте прото съ всею ревностію вашіи должности яко побожнй католическй Христіяне; не приобщайте ся овому религійному ро̂внодушію, яке на жаль розлягліи круги горожанъ въ нашой католической Австріи затрувае, святкуйте по христіански недѣлѣ, такъ якъ святкованье дней недѣльныхъ обновляе всегда звязь съ Богомъ, котру то звязь розсѣянность и борбы житья щоденного такъ дуже розрываютъ, и такъ причиняйте ся всѣ разомъ и кождый за себе на то̂мъ стано-

вищи яке по Божому смотренію въ свѣтѣ занимаете до того, щобы вздержали вы зъ всѣхъ сторонъ напираючу фалю, стремлячу на загладу Христіяньства въ всѣхъ отрасляхъ житя туземного.

II.

Однакже возлюбленй въ Христѣ! въ часахъ нашихъ до совершеня великихъ задачь, не выстарчае роздроблена праця поодинокихъ людей. Розвитокъ нашого загального житя публичного стремить нынѣ доконечно ко полученю одномысленниковъ до вспольныхъ цѣлей, и дѣйство розвываеся дѣятельность людска доперва тогды въ цѣлой своей силѣ, коли працюе въ сполученю. Въ обществахъ то скрѣпляеся одвага и довѣріе, розбуджаеся воодушевленье и ободряе ся власне пересвѣдченье на примѣрахъ другихъ товаришовъ. Но нѣтъ сильнѣйшои звязи надъ религію; такъ бо обѣцявъ намъ Господь: „идѣже бо еста два или тріе собраны во имя мое, ту есмь посредѣ ихъ“ (Мат. 18. 20.).

Поручаемъ протое и мы церковнй, с. е. подъ проводомъ церкви остаючй товариства, яко найотвѣтнѣйшй средства ко защитѣ и скрѣпленію христіянскихъ поглядовъ и христіяньского житя, супротивъ безчисленныхъ внѣшныхъ зводителѣвъ и супротивъ заблудженя власного сердця.

Въ товариствахъ бо тыхъ проповѣдають ся тіи великіи правды вѣры, съ котрыхъ мудростію и основностію ніяка уміетность свѣтова мѣритись не може, въ такой формѣ, яка найлучше одповѣдае потребамъ поодинокихъ сословій и вѣку членовъ; въ нихъ то собирають ся члены на вспольне празднованье св. Таинствъ зъ котрыхъ чоловѣкъ божественне житье черпае; въ товариствахъ тыхъ воспытують ся они до тои статочнои основнои побожности въ домахъ и робôтняхъ, яка есть жереломъ всякого щастя домашного и найпевнѣйшою защитою супротивь мудрованя и обмана подступныхъ зводителѣвъ. Такъ узброенй въ правдиве просвѣщенье о всѣхъ вопросахъ на часѣ будучихъ основанй на страсѣ Божомъ, скрѣпленй молитвою и принятьемъ Тайнъ святыхъ, не будутъ уже мужѣ и молодцѣ рабами страха людского и жертвами первого лучшого порываючого слова безбожного шуткаря и безсовѣстного зводителя, но станутъ ся беспечными и постоянными въ оборонѣ своеи вѣры, одважными и неустрашимыми исповѣдниками еи, вѣрными и совѣстными въ исполненю своихъ должностій, крѣпкими и вытревалыми въ трудахъ своего званія. Такъ вспольно злученй при огнищи божественнои любви и нелицемѣрнои побожности, внесуть женщины и дѣвицѣ святый той огонь въ свои круги, лагоднымъ его заревомъ поднесутъ и притягнутъ всѣхъ ко собѣ, розпростронятъ доокола себе благовонность незмазаного житя и цнотливого поведеня и найдутъ въ дѣлахъ милосердія ко ближнымъ свою найкрасшу окрасу и найчистнѣйшу радость. Въ той способъ здѣйстнитъ ся тое чого Апостолъ народовъ желае, пишучи до Христіянъ въ Римѣ тіи слова: „Богъ же терпѣнія и утѣшенія да дасть вамъ тожде мудрствовати другъ ко другу о Христѣ Іисусѣ: Да единодушно едиными усты славите Бога и Отца Господа нашего Іисуса Христа Тѣмже пріемлите другъ друга, якоже и Христосъ пріятъ васъ во славу Божію.“ (Римл 15. 5—7.).

Но лишь тогды змогутъ Товариства успѣшно дѣйствовати, коли члены ихъ будутъ правдивыми католиками; истинными католиками будутъ, выполняючи съ святою совѣстностію побожнй практыки якими имъ церковъ свята надприродне житье удѣляе, именно: щоденнй молитвы, посѣщенье богослуженій въ дни недѣльнй и праздчнй и частѣйше приниманье св. Тайнъ. Тымъ скрѣпленй въ вѣрномъ

исполненію своихъ должностій взглядомъ Бога и Его св. Церкви, составлятъ члены религійныхъ товариствъ также и на внѣ цѣлющій заквасъ для своихъ собратей и возбудятъ ихъ до рôвнои ревности о славу Бога, до неустрашимого исповѣданя ихъ вѣры и до христіаньского побожного житя.

Въ горожаньскомъ житю знова выполняти будутъ вѣрно обовязки свои взглядомъ Цѣсаря и державы а мѣжь собою злучатся въ союзъ правдивои згоды и любови.

Бачите, возлюбленіи въ Христѣ! се есть также мнѣніе св. Отца, що „церковніи товариства суть доконечно потребніи, бо стадо вѣрныхъ на премногіи опасности есть выставлене“, мовитъ ôнъ въ выжь сказономъ посланію, „такъ прото много на тôмъ залежитъ, щобы употребити различніи средства яки бы имъ могли бути пожиточными.“

До тыхъ средствъ цѣлющихъ зачисляе Отецъ Христіаньства „побожніи товариства мірянъ всякого рода, котріи церковъ позваляе и похваляе, якъ такожъ неменше тіи дѣла и установы, котрыми вѣруючіи особенно же молодѣжь отъ зопсованя и уведеня захованою зостае и котрыми той такъ спасительный обычай частѣйшого приступованя до св. Тайнъ взрастае.“ Чи отже потреба вычисляти намъ поодинокіи товариства, яки задачу тую на ся приняли? Вы ихъ знаете, возлюбленіи въ Христѣ, знаете тіи дѣла печаливости нашои Церкви; вы многіи зъ нихъ находите въ вашихъ парохіяхъ пôдъ проводомъ ревныхъ священикôвъ: маріяньскіи конгрегаціи, товариства для мужôвъ и молодцôвъ, майстрôвъ и челядникôвъ, купцѣвъ и ремѣсннкôвъ, робôтникôвъ и робôтниць — дальше тіи пречудніи цвѣты милосердія христіаньского для облегченя духовнои и тѣлеснои нужды — различными суть они що до цѣлей своихъ и внѣшныхъ уряджень, що до стану, пола и вѣка; но всѣ маютъ одну цѣль вспôльну именно: вспомагати побудованье царства Божого на земли. О! кобы слово найвысшого Пастыря Церкви непригомонѣло марно! кобы тіи повни благодатей товариства найшли свое мѣстце въ кождой парохіи, всюда тамъ где обстоятельства ко заснованю такихъ товариствъ находятся! а заразомъ кобы и всѣ члены товариствъ церковныхъ сталися ревными католическими христіанами, щобы въ тыхъ товариствахъ благословеніе получили но и собою благословеніе розпространяли!

Еще одно окреме сполученье поручае Отецъ святый въ тôмъ своимъ письмѣ ко намъ именно: публичніи згромадженя (зборы) вѣрныхъ по державамъ або провинціямъ або другимъ мѣстцевымъ обставинамъ и основуе тое припорученіе слѣдуючими словами: „коли бо по сторонѣ противникôвъ зліи люде повсюду громадятся и сполучеными силами на тое напосѣлися, щобъ вѣрнымъ выдерти вѣру и добра зъ неи выплываючи: то певно справедливо и потребно есть, щобы и католики пôдъ проводомъ своихъ Епископôвъ всѣ свои силы и змаганя до спротивленя ся сему сполучили. О скôлько численнѣйше посѣщати будутъ такого рода собранія о тôлько свободнѣйше и успѣшнѣйше зможутъ исповѣданье вѣры удержати и ворожіи напады поборювати.

III.

Найважнѣйшимъ средствомъ, щобы Царство Боже на земли водворилося, есть родина; родина есть школою приготовавчою до дѣла вѣчного спасенія. Мы ненамѣряемо говорити тутъ о взаимнôмъ отношеню сопругôвъ, о довжности себе взаимно освячати и созидати, лише о той задачи, яку сопруги маютъ

выповнити що до душь молодого поколѣня, котре Богъ черезъ нихъ до житя покликавъ. Тую задачу, католически родичи! высказуе Апостолъ въ прекрасныхъ, повныхъ глубокого змысла словахъ: „Чадца моя, имиже паки болѣзную, дондеже вообразитъ ся Христосъ въ васъ“ (Галат. 4. 19).

Вы далисьте вашимъ дѣтемъ за Божимъ промысломъ житье тѣлесне, вы однакже маете имъ дати и житье высше. Христосъ мае черезъ васъ въ тыхъ молодыхъ душахъ образоватися, въ Своей науцѣ, Своимъ законѣ и Своей святости.

Душа дитяти повинна въ тыхъ вѣчныхъ, неизмѣнныхъ истинахъ утвердитися, котри вѣра христіаньска подае. Если молодый христіанинъ при цѣлой своей свѣтовой науцѣ незнае, яка есть цѣль и яке призначенье его туземного житя; если неможе отповѣсти на вопросъ: зъ откиі ты взявся? куда стремишь? щожь стане ся съ нимъ въ тôмъ свѣтѣ сумнѣвôвъ и похибокъ, въ томъ хоасѣ наукъ, котри сами собѣ противорѣчатъ? Що станеся съ нимъ въ тыхъ буряхъ житя, въ тыхъ чорнихъ годинахъ страданя, въ часѣ напору пристрастей? Ахъ, мы видѣли ихъ и видимо щоденно, тіи дѣти родинъ позбавленыхъ вѣры, тыхъ учениковъ безрелигійныхъ институтôвъ науковыхъ и выховавчихъ. Ледви выйшли зъ першихъ лѣтъ молодости, а вже представляютъ сумный образъ руины своеи чести, своеи долѣ и всѣхъ своихъ туземныхъ надѣй. Родичи католическіи! Щожь значатъ шумни слова такъ зовымои просвѣты, котри ани переступленій выкоренити, ани честнотъ выплекати не могутъ, супротивъ науки Божого откровеня, котра въ всѣхъ отношеняхъ житя туземного подае свѣтло и отраду! Впущайте тую науку душамъ дѣтей вашихъ отъ першои молодости вашими власными словами, бо до того напоминае васъ Духъ Божій: „Суть ли Тебѣ чада, накажи я, и приклони отъ юности выю ихъ“ (Іис. Сир. 7,25). Але и незалишайте посылати ихъ совѣстно на науку религіи, на пропопѣди и катихизаціи. А дальше отъ молодости научѣтъ тіи молоди души головнои засады христіаньского житя: „Бога бойся и заповѣди Его храни“ (Екл. 12. 13). Есть только одно правдиве зло, найбôльше на свѣтѣ: переступленье заповѣдей Божыхъ, грѣхъ. О кобы вы, родичи католически! о тôмъ пересвѣдчили ся, якъ тая такъ свята мати, и такъ говорили, якъ она до свого сына говорила: „Еслибы я знала, що ты колись тяжкій грѣхъ здѣлаешь, то радше волѣлабымъ тя видѣти умершимъ передъ очима моими.“

Протое стережѣтъ молодыхъ сердецъ и въ часъ придушуйте повстаючи пристрасти; уважайте на ихъ окруженье, и не дозваляйте щобы щось грѣшного до нихъ приближилося; але и сами поступайте передъ ихъ очима всегда пôсля заповѣдей Божихъ и во всѣмъ, що дотычитъ вашихъ дѣтей, майте передъ очима головну засаду христіаньску: „Кая бо польза человѣку, аще міръ весь приобрящетъ, душу же свою отщетитъ?“ (Мат. 16, 26).

Старайтесъ щобы домы вашіи сталися правдивыми домами Божими, где всё пôдъ вплывомъ религіи стоитъ и на туюжъ указуе. Погане мали своихъ домашныхъ богôвъ, почитали ихъ такъ на пôдсѣняхъ столпами украшеныхъ палатъ, якъ и на порогахъ хатъ убогихъ — нынѣ же христіяне католическіи, почитаючи правдивого Бога, залишаютъ щоденно его почитати и не маютъ часто въ домахъ своихъ нѣ одного знаку, котрый бы пригадувавъ на Бога! Магометанинъ (Бѣсурманъ) послѣдователь ложного пророка, не залишитъ николи на покликъ свого жреця зъ мінарету (вежѣ богослужебнои) бôльше разôвъ денно до молитвы приклякнути, хотяй бы и на отвертой улици прилюдло — но просвѣщеніи котолики безъ жаханя

ся навикли опускати молитву и нѣ рано, нѣ вечеромъ, нѣ при ѣдженю не собираютъ николи дѣтей своихъ на вспôльну молитву.

О! якъ много одцѣ и матери мусять за пôзно досвѣдчати, що то значитъ выховати дѣти безъ побожности и страха Божого! Богъ милосердный нехай охоронитъ васъ передъ такъ сумными досвѣдченями. Наставляйте прото дѣтей вашихъ до правдиво католического житя, посылайте ихъ до принятія св. Тайнъ, но не указуйте саміи рôвнодушности и легко괘женя супротивъ церковныхъ обычаѣвъ и вправъ побожности, но словомъ и примѣромъ вводѣтъ ихъ въ благословену участь житя благодатного вашои святои церкви.

Яке се счастье и якова потѣха буде то для васъ католическіи Родичѣ! коли такъ въ родинахъ вашихъ царство Боже ширити будете! Помнѣтъ, за лѣтъ кѣлька а инне поколѣнье забере ваше мѣстце и переходити буде по при гробахъ скрываючихъ порохи ваши. Якимъ буде тое поколѣнье? То Божа таемниця; но таемниця тая лежитъ ôтъ части въ вашой руцѣ.

Позумъ и вѣра кажутъ вамъ: поколѣнье тое буде такимъ, яке собѣ выховаете — оно буде упадати чимразь нисше и вкôнци пропаде въ моральнои гнили, коли дасте му выховуватись безъ вѣры и Богочестія; поколѣнье тое буде щасливымъ и буде крѣпкимъ супротивъ всякихъ лихолѣтій, коли выховаете его въ Христѣ и для Христа. нарѣка етесъ нами на неодно урядженье въ нашой державѣ на поли шкôльництва, выхованя молодежи и дѣйстно маемъ причины до такихъ нарѣкань, коли поглянемо на школы народніи чи то на высшіи заведенія науковіи. При становищи, яке на жаль припалось церкви черезъ новѣйше законодательство а головно черезъ законы шкôльніи, не есть она въ силѣ плекати успѣшно въ народахъ австрійскихъ христіяньску вѣру и христіяньскіи обычаѣ, не мае можности сердця для богочестія загрѣвати и протое упадае Христіаньство во всѣхъ станахъ, а того перковъ сповнити не може.

Якъ часто указовали мы на сумніи овочѣ нашихъ шкôльныхъ законôвъ! якъ рѣшучо заносили мы нашіи зажаленя на отвѣтномъ мѣстци — на жаль доси безъуспѣшно. Но мы не замовкнемо и зажалѣня нашіи въ нашомъ и вашомъ имени будемъ повтаряти до той хвилѣ, допоки справедливіи домаганя церкви увзгляднеными не зостанутъ; тымъ часомъ вы въ похвальной вашой ревности домагайтеся школъ католическыхъ и поперайте тіи, мы же поручаемъ вамъ такожь заснованье католического всеучилища. При тôмъ памятайте католическіи родичѣ! що и найлучшіи уряджения повного чувства вѣры и до христіяньского житя много причинится, коли родина не содѣйствуе. На отворотъ же, зменшать ся небезпечности розворотното выхованя, если въ родинахъ вашихъ правдивый духъ католическій владѣти буде и коли въ тыхъ вѣра и честнота защиту и плеканье найдутъ. Прото на дѣтехъ вашихъ выконуйте вѣрно упомненье мудреця Божого: „Въ заутріи сѣй сѣмя твое и въ вечеръ да не оставляетъ рука твоя: яко не вѣси, кое произидетъ сіе или оно, и аще обоя вкупѣ благая.“ (Еккл. гл. 11. ст. 6.).

IV.

Даремный однако возлюбленіи о Господѣ, буде нашь покликъ до васъ, щобы противодѣлали вы змагаючому ся загальному зопсованю а головно, щобы хоронили вы бисерь католической вѣры коли не будете зважали на дальше упомне-

нье, яке высказуе Отецъ Святый въ посланiю своимъ къ намъ. Указуючи на средства якихъ иматися намъ потреба до побореня опасностiй вѣрѣ угрожаючихъ, и за котрӣ мы попередъ говорили подноситъ ôнъ особенно выдавництва книжокъ, часописей и тôмъ подôбного, котрӣ служити маютъ народови вѣруючому до розширеня вѣры и до удержаня добрыхъ обычаѣвъ, а послѣ того продовжае: „Того рода добрӣ письма и часописы, котрӣ будь то щоденно, будь въ означенӣ дни выдаватись будутъ, причиняютъ ся дѣйстно у кождого народа много съ користiю для вѣры и державы, а то тымъ, ще хоронятъ тiижь и розпространяютъ, либо що письма ворогôвъ, намѣряючӣ тымже шкоду наносити поборюютъ и нечисту заразу спиняютъ. Въ Австрiи однакже можна имъ еше большу користь приписати, такъ якъ тамъ найбôльше розпростаненӣ часописы по найбольшой части Церкви ворожимъ людемъ служатъ и отъ тыхъ яко дуже заможныхъ легче и въ дальшӣ круги розходитись могутъ.

Потреба прото тымъ письмамъ и газетамъ противопоставити до борбы иншӣ, щобъ такь стрѣли ихъ притупити, ихъ злобный обманъ розкрыти, отрую блуда одперети а заохотити до праведного обовязкового житя въ честнотахъ. Буде прото отвѣтно и спасительно, если кождый край свои пытомӣ часописы мати буде, которӣ мовъ бы за Церковъ и родину боролися и такъ були устроенӣ, щобы въ нѣякомъ предметѣ отъ волѣ и розсудженя Епископа не розличалися, но точно и вѣрно съ его мнѣнiемъ и намѣреньемъ соглашалися; тымъ то часописямъ довжно такожь и Духовеньство спрiяти и выдаванье ихъ своими вѣдомостями вспирати, всѣ же правдиво католическӣ мужѣ довжнӣ суть часописямъ того рода всяку помочь и по силамъ своимъ маетковымъ обыльну подпору удѣляти. Щожь могли бы мы, возлюбленӣ о Господѣ, до тыхъ упомненiй св. Отца еще додати? Навѣрно, зле дневникарство есть причиною зопсованя нашого часу а именно нашои отчины! Нема ничого дорожшого надъ даръ слова; слово есть выраженьемъ мыслей, есть орудiемъ поученя въ законѣ и истинѣ. Но чимъ стае ся оно въ устахъ того, кто его злоупотребляе на розширенье ложи и грѣха? Оно псовае и убивае душѣ, оно возмучае духа и розбуджае пристрасти сердця. Писане слово производитъ се въ бôльшой еще мѣрѣ, дѣлаютъ се злiи письма и часописы: они то суть тымъ затроенымъ жереломъ зъ которого безнастанно тысячѣ черпаютъ и такъ сердця свои псоваютъ честноту свою занапащаютъ и свою вѣчность затемняютъ. Чи можете вы, возлюблени о Господѣ щоденно безъ угрызовъ совѣсти зъ жерелъ тыхъ напоюватись? Чи можете безъ выбору и пробы письма и дневники принимати яки вамъ подаютъ въ гостинницяхъ, въ робôтняхъ, на улицяхъ и дворцяхъ желѣзнодорожныхъ? Чи можете безъ сорому и згрозы тое читати, що вамъ щоденно найсвятiйшiи чувства ваши ображае и найдорожши скарбы вамъ выдерти грозитъ? Чи можете то стерпѣти, щобы въ родинахъ вашихъ письма и книжки читани були, которибы вводили въ домы ваши найлютѣйшихъ ворогôвъ вѣры и добрыхъ обычаѣвъ и производили нещастни знищеня на домашныхъ вашихъ огнищахъ.

Мы бы стали невѣрными урядови нашому Пастырскому, еслибы мы голосу нашого съ голосомъ найвысшого Пастыря Церкви не злучили, а притомъ не опускаемъ надѣѣ, що Его и наше слово тамъ житье возбудитъ, где дотеперъ смерть владѣла! Нехайже всюда въ католической Австрiи узнаютъ се должностiю чести, щобы прасу католическу всѣми силами подпирати! Нехай счезнутъ зъ католическихъ родинъ Австрiи письма псоваючи сердце и обычаѣ, и уступятъ мѣсця правдиво католическимъ, вѣру и непорочность защичаючимъ дневникамъ и книжкамъ! Нехай

духовні и міряне лучать ся до заснованя и удержованя такихъ писемъ, котори бы выконували тую задачу яку св. Отецъ католическому дневникарству поручае. Тогды то католическа Австрія не буде грошемъ своимъ живити тыхъ троителѣвъ, що то ей кровъ серддя еѣ затроюютъ; не буде больше тымъ радоватися, що вѣру еѣ глумлятъ и побожность еѣ высмѣваютъ; тогды устане примиляньє ся засадамъ и поглядамъ Церкви ворожимъ и счезне идучи съ тымъ поручь себе религійна ровнодушность. И протое витаемъ радо найновѣйше дѣло въ Австріи, се есть общество католическихъ ученыхъ, котре подъ именемъ „Леонового-Общества" завязалося до удержованя и защиты католическихъ засадъ на поли науковомъ и желаемъ томужь благодатнои дѣятельности.

V.

Коли духъ невѣры и нехристіяньскихъ засадъ послѣдователѣвъ своихъ зъ початку въ высшихъ и образованыхъ сословіяхъ шукавъ и находивъ, звертаесь онъ въ нынѣшныхъ часахъ найбольше до працюючихъ клясъ и намагаесь наповнити ихъ незадоволеньемъ до существуючого горожаньского ладу, именно же розлучити ихъ отъ церкви, выдерти имъ вѣру и религію. И на жаль видимо, що многи роботники тымъ покликамъ послѣдуютъ, вѣруючи мрѣямъ и блуднымъ наукамъ безъ совѣстныхъ зводителѣвъ и отвертаючися отъ церкви навыкаютъ причисляти ю до ворогôвъ своихъ. Чи заслужила собѣ на тое Церковъ въ отношеню до клясъ робочихъ? Погляньтесь въ історію, католически роботники! Церковъ то розбила оковы невольництва; она то взяла роботника, коли съ нимъ строги и безчувственни хлѣбодателѣ самовольно безъсовѣстно обходилися и достоиньство его чоловѣче зневажали, въ свою защиту и узнала его прилюдно передъ великими и могучими свѣта того за брата въ Христѣ. Всѣмъ переслѣдованымъ и охороны требуючимъ отворила она, щобы свободу и житье имъ забезпечити, въ церквахъ и монастыряхъ своихъ ненарушиме прибѣжище. Она приняла сынôвъ роботничого стану до своего священьства и поднесла ихъ до найвысшихъ достоиньствъ а даже яко Святыхъ на свои престолы. То здѣлала церковъ во всѣхъ столѣтіяхъ существованя свого. Чижь теперъ устала она въ печаливости своей до роботничого народу?

Нѣтъ; больше якъ коли нибудь окружила она тойже въ часахъ нашихъ дѣлами христіаньскои доброчинности, она покликала до житя для кождои его потребы, для кождого терпѣнія его, дѣло материньскои любви своеѣ, она для немовлячихъ и подрастаючихъ дѣтей роботничихъ поставила въ помôчь и науку цѣлй ряды побожныхъ монашескихъ лицъ. Все то здѣлала церковъ для народа робочого и дѣлае все щоразъ больше; правда, одного она не здѣлала и николи не здѣлае, именно: она не накормила роботника якъ то дѣлаютъ мними пріятелѣ его въ часахъ нынѣшныхъ, пустыми мрѣями и ложію. Она му николи не сказала и не скаже николи будь то бы рай его ту на земли находивъ ся; будьто бы цѣль житя его въ тôмъ состояла, щобы ту на земли радовавъ ся и уживавъ, щобъ опосля якъ скотина на всегда згинути; она го не учила николи и учити не буде будь тобы всяка зависимость була ганьбою а праця несправедливостію и що колись часъ пріійти мае коли чоловѣкъ отъ працѣ и терпѣній свободнымъ буде. Такъ церковъ роботникови николи не сказала, бо то есть отчайдушность и ложь; бо праця есть и остане ся закономъ сей землѣ, розличіе становъ установою Божого провидѣнія а роздѣленье добръ земскихъ правомъ Божимъ. Церковъ роботникови сказала и учитъ за-

вс ѣгды, що правдива цѣна чоловѣка по его честнотѣ мѣритъ ся, що правдиве щастье чоловѣка не въ уживаню но ту на земли въ выконуваню его должностей а колись въ небѣ въ посѣданю Бога состоитъ; що убожество и терпѣнія на земли николи не устанутъ, но вѣрою христіаньскою преображають ся, христіаньскою любовію усмиряютъ ся а надѣєю христіаньскою утѣшаютъ ся. Одначе церковъ при томъ не заспокоюеся, щобы лишь сими религійными средствами робôтникамъ въ помôчь приходити; — она бо до сеи поры заступила робôтникôвъ въ ихъ матеріальныхъ правахъ и домаганяхъ о сколько тіи розумными и оправдаными суть. Кто бо незнае, що она повторно черезъ свого верховного Пастыря державныхъ властителѣвъ упоминала до поправы судьбы робôтникôвъ, о сколько то лишь съ устроемъ человѣческого товариства сходнымъ есть? Чи не подносила она повторительно свого голосу, упоминаючи працедателѣвъ, щобы милосердными и справедливыми були, працю по справедливымъ засадамъ нагороджували, часъ до працѣ въ оправданый и христіаньскій способъ вымѣрювали, а спочинокъ и святкованье недѣлѣ не укорочували? Кто прото христіаньски робôтники! мае право представляти вамъ церковъ вашу яко ворога вашого и перепону до всякои поправы вашихъ земскихъ односинъ? Нѣтъ! слухайте голосу правды и не послѣдуйте приманови самолюбныхъ зводителѣвъ, що то немаютъ на сердци добра вашого но власну цѣль прослѣдуютъ. Не собераӣтесь подъ прапоромъ безбожности, до перевороту всякого Богомъ основаного порядку, но себерайтеся подъ прапоромъ креста до объновленя христіаньского ладу свѣта, въ которомъ лишь одинокомъ возможете отшукати вашу дочасну и вѣчну щастливость. Обрадуйте въ товариствахъ вашихъ вспôльно надъ поправою земскихъ вашихъ относинъ, но увзглядняйте при томъ законъ и порядокъ и не спускайте зъ очей условій всякого земского добробыту якіи суть: пильность, ощадность, тверезостъ и вѣрна старанность о свою родину. Но держѣтъся зъ далека отъ всякихъ стоваришень, котори удаютъ, що безъ Бога и безъ религіи судьбу вашу зможутъ поправити а радше прилучайтеся до товариствъ, якіи церковъ подъ свой провôдъ и покровъ принимае.

Но если жерела нужды и незадоволеня робôтничого стану успѣшно зачинитись маютъ, то мусятъ и працедателѣ правдиво христіяньскими поглядами перенятися, такъ якъ лишь христіяньскй пересвѣдченя здержуютъ захланность выкористуючу нужду ближного для власного збогаченя, кладутъ границю безьвзглядному выкористуваню силъ робочихъ, спиняютъ охоту до уживаня и збытка, а радше розширяютъ (отвиряютъ) серця працедателѣвъ ко наслѣдованю того божественного серця, що то надъ всѣми изъобильность любви своеи выливае и учитъ въ вѣрной старанности о благо подчиненыхъ находити найвысшу радость и почесть. Навѣрно чинитъ ся въ нашихъ часахъ много ко заспокоеню оправданыхъ домагань и ко помиреню сердецъ; однакже чоловѣчески устройства и змаганя не возмогутъ сами задачу тую розвязати, такъ якъ не могутъ досягнути и перемѣнити сердецъ людскихъ. До того потреба передъ всемъ стремѣти, щобы душамъ робôтничого народа отдати знова христіяньскй погляды, христіяньску вѣру и христіяньску надѣю, душамъ же працедателѣвъ додати до ихъ земскихъ капиталôвъ и маетностей о много цѣннѣйшій капиталъ христіяньскои любви ближнього.

Якъ же могли бы мы, возлюбленй о Господѣ! заключити до васъ тое слово упомненя, не звернувши еще разъ взорôвъ вашихъ на того, що намъ до слова того такъ прекрасну давъ заохоту! Щорочно есьмо свѣдками, якъ рѣки свѣтла и мудрости зъ престола его выходятъ, подаючи въ знаменитыхъ письмахъ кото-

рымъ и вороги церкви узнаня свого отказати не могуть, для всякихъ человѣческихъ обстоятельствъ найскуточнѣйшй средства отрады и вказуючи правй дороги.

Отецъ Святый продовжае бо потрійный урядъ Богочоловѣка якіи тойже въ часѣ житя туземного выконувавъ; онъ учитъ насъ непогрѣшиме слово Іисуса Христа, хороняче насъ отъ лoжи и заблудженя; онъ управляе нами властію Іисуса Христа а безъ него були бы мы стадомъ безъ пастыря, державою безъ владѣтеля; онъ есть найвысшимъ Первосвященникомъ довершаючимъ слова Спасителя: „якоже посла мя Отецъ и азъ посылаю вы“ (Іоан. 20. 21.) для цѣлого широкого свѣта, коли посылае Епископовъ, котрй изъ своеи стороны знова Священьство обьновляють и розпространяютъ; онъ сполучае въ кôнци вѣрныхъ въ одну святу Церковъ, котору бурѣ часôвъ вправдѣ нападаютъ но николи не всколебаютъ. Чи можемъ мы невдячными бути намѣренямъ провидѣнія Божого, що намъ дало въ Отци Святомъ поручителя всѣхъ дôбръ вѣры? Чи можемъ бути обонятными на тое, що его дотычитъ? Нѣтъ, возлюбленй о Господѣ! безъ опредѣленя способу и дороги, довжнй мы желати и домагати ся того, що всѣ католики шару земского, всѣ Епископы, Священики и миряне заедно желаютъ и домагаютъ ся! именно свободы найвысшого Пастиря Церкви въ выконуваню его святого уряда а слѣдовательно совершеннои и дѣйстои независимости Его отъ всякои другои мірскои власти. Того домагаютъ ся католики въ имени своей св. Церкви, котора на цѣлый свѣтъ розпространяе ся и никому подданою бути не може, домагаютъ ся того въ имени божественнои правды, котора свѣтло свое неспинено на всѣ стороны розливати довжна, и въ имени духового владѣнія Іисуса Христа, которе черезъ Намѣстника его свободно и незвязано въ цѣломъ католическомъ Христіяньствѣ владѣти мае.

Но якъ оправданымъ есть тое домаганье и якъ велику мае свѣтъ католическій причину надъ нинѣшнымъ craномъ тяжко бути занепокоенымъ доказали найновѣйшй подѣѣ зъ Жовтня сего року. Або чи може сумне положенье въ якомъ Отецъ Святый находитъ ся еще выразнѣйше другимъ чимъ зазначити ся якъ тымъ, що навѣтъ свободный приступъ до него стае зависимымъ отъ настрою толпы невѣрныхъ возмутителѣвъ народа, або отъ приказа тайного церкви ворожого товариства, и що Отецъ Святый не може мати навѣтъ тои утѣхи, щобы принимати почитанье отъ дѣтей своихъ при степеняхъ своего престола?

Протое мы, возлюбленй о Господѣ, не перестанемо въ покорныхъ молитвахъ споглядати съ довѣріемъ до провидѣнія Божого а щобы справы державъ земскихъ съ справами Божои державы на земли чимъ скорше помирились; но тымъ часомъ не перестанемъ съ преданнѣйшою любовію и вѣрностію оставати оддаными величавому Архіереєви на Престолѣ Петра сидячому и по при долзѣ нашои молитвы складати и на дальше дары нашои сыновскои любвы ему до стôпъ, щобы облегчити ему печали его о управѣ Церкви. О дары тіи просимъ мы для Отца св. особенно въ часахъ тыхъ, коли не мае ніякихъ земскихъ средствъ подъ рукою якъ лишь дары любви вѣрныхъ, и надѣемъ ся на католикôвъ Австрійскихъ, що не позостануть въ любвѣ и жертволюбію за ніякимъ иннымъ католическимъ краемъ по заду. Но заразомъ уже нинѣ приготовляйтеся въ духу, щобъ Его въ р. 1893 предстоячій Пятьдесятьлѣтный Ювилей Епископства съ цѣлымъ католическимъ христіяньствомъ достойно праздновати.

Поминаючи заразомъ вѣчне царство Іисуса Христа, въ которе насъ Духъ святый крещеніемъ впровадивъ, не забуваймо и на земску державу котрои поддаными и горожанами есьмо.

Жіемо въ важныхъ часахъ и тяжкіи небезпечности угрожаютъ супокоеви и ладови свѣта. Крѣпкимъ забороломъ супокою есть наша дорога Австрія, но крѣпость еѣ почивае въ єдности народôвъ еѣ. Мы маемъ прапоръ собираючій всѣ народности великои Австріи доокола себе, именно прапоръ католическои вѣры а заразомъ прапоръ нашого найяснѣйшого цѣсарского Дому и нашого много возлюбленого Цѣсаря и Короля.

Подъ тымъ преславнымъ прапоромъ, котрый варварство поганьского роздѣла и взаимнои вражды колись переломивъ и народы въ христіяньской обычайности сполучивъ, собирайтесь отже всѣ за честь и силу Австріи и будьте крѣпкими силою католическои вѣры и католическои любви и постоянности въ непоколебимой вѣрности для Цѣсаря и державы.

„Возлюбленіи,“ такъ кôнчимо словами св. Апостола „За сіе и молимся всегда о васъ, да вы сподобитъ званію Богъ вашь, и исполнитъ всяко благоволеніе благости и дѣло вѣры въ силѣ (II Солун. 1. 11.). Самъ же Господь нашь Іисусъ Христосъ, и Богъ и Отецъ нашь возлюбивый насъ и давый утѣшеніе вѣчно и упованіе благо въ благодати, да утѣшитъ сердца ваша и да утвердитъ васъ во всякомъ словѣ и дѣлѣ блазѣ (II Солун. 2. 16. 17.). Прочее молитеся о насъ братіе, да слово Господне течетъ и славится, якоже и въ васъ (II Солун. 3. 1.). Аминь.

Дано въ Вѣдни въ день св. Епископа и исповѣдника Мартина 11. Падолиста 1891.

Фридрикъ кардиналъ Фірстенбергъ, князь Архіепископъ Оломунецкій.

Францъ de Пауля кардиналъ Шенборнъ, князь, Архіепископъ Прагскій.

Альбинъ кардиналъ Дунаевскій, князь, Епископъ Краковскій, заступленый через Северина Моравского Архіепископа Львôвского обр. лат.

Антонъ кардиналъ Груша, князь, Архіепископъ Вѣденьскій.

Фульгентій Каревъ, Архіепископъ, Епископъ Лесиньскій, заступленый через Филиппа Накіца. Епископа Спалятско-Макарскаго.

Северинъ Моравскій, Архіепископъ Львôвскій обр. лат.

Алойсій Матѣй Цорнъ, князь, Архіепископъ Горицкій.

Іоаннъ Ев. Галлеръ, князь, Архіепископъ Сольноградскій.

Сильвестеръ Сембратовичь, Архіепископъ Львôвскій обр. руского.

Исаакъ Николай Исаковичь, Архіепископъ Львовскій обр. орм. заступленый через Моравского Архіепископа Львôвского обр. лат.

Іоаннъ Крест. Цвергеръ, князь, Епископъ Секавскій.

Маттей Іосифъ Біндеръ, Епископъ св. Пелтеньскій.

Іосифъ Іоаннъ Еванг. Гаісъ, Епископъ Кралевоградскій.

Антонъ Іосифъ Фоско, Епископъ Себеніка, заступленый через Филиппа Накіца, Епископа Спалятско-Макарского.

Іоаннъ Непомукъ Глявіна, Епископъ Тріестеньско-Капо d' Истрійскій.

Хранцъ Ферретіцъ, Епископъ Велѣйскій.

Георгій Коппъ, князь, Епископъ Вроцлавскій.

Лука Солецкій, Епископъ Перемыскій обр. лат.

Игнатій Лобосъ, Епископъ Тарновскій заступленый Северином Моравскимъ Архіепископомъ Львôвскимъ обр. лат.

Еммануилъ Іоаннъ Шебель, Епископъ Литомержицкій.

Францъ Сал. Баверъ, Епископъ Берненьскій.

Маттей Водопіцъ, Епископъ Рагузскій, заступленый Монсиньоромъ Григоріемъ Райцевіцъ именованымъ Епископомъ Дзадарскимъ.

Сімонъ Айхнеръ. князь, Епископъ Бріксеньскій.

Яковъ Міссія, князь, Епископъ Любляньскій.

Іоаннъ Крест. Фляппъ, Епископъ зъ Паренцо-Поля.

Мартинъ Іосифъ Жіга, Епископъ Будейовицкій.

Еугеній Кароль Валюссі, князь, Епископъ Тридентійскій.

Іосифъ Канъ, князь, Епископъ Гурскій.

Францъ Марія Доппельбаверъ Епископъ Лінцкій.

Михаилъ Напотнікъ, князь, Епископъ Лавантскій.

Филиппъ Накіцъ Епископъ зъ Спалято-Макарска.

Коломанъ Белопотоцкій, тіт. Епископъ Трікальскій, апост. Польный Вікарій.

Юліянъ Пелешь, Епископъ Перемыскій обр. руск.

Юліянъ Куиловскій, Епископъ Станиславовскій обр. руского, заступленый Северином Моравскимъ, Архіепископомъ Львôвскимъ обр. лат.

Сімеонъ Пулішіцъ, Вікарій капитулярный зъ Дзары, заступленый Монсініоромъ Григоріемъ Райцевіцъ, именованъ Архіепископомъ Дзарскимъ.

Поручаемъ листъ той Пастырскій въ часѣ Богослуженя по Евангелію слѣдуючихъ по собѣ недѣль по уступамъ прочитовати, або яко подставу до проповѣдей употребляти.

От ъ Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 16. Лютого 1892.

Ч. 17.

Ч. 268. Поручаеся дѣло Свящ. Дра А. Тржнадля подъ титуломъ „Stwórca i stworzenie.“

Свѣт. Др. А. Тржнадель професоръ догматики при Перемыскомъ діецес. Заведенію богословскомъ обр. лат. выдавъ дѣло содержаня догматично- філозофичного подъ заглавіемъ: „Stwórca i stworzenie w obec rozumu i wiary“ обнимаюче 250 стр. печати. Цѣна съ пересылкою 1 зл. 75 кр., у самого О. Аутора получити можна такожь на інтенціи Службъ Божихъ.

Дѣло тое трактуе въ первой части о возможноти и способѣ познаня Бога, наводитъ доказы существованя Бога и выказуе несостоятельность мнѣній противныхъ. Часть втора говоритъ о дѣлѣ сотвореня свѣта, наводитъ и критично розбирае розличнй теоріи, ставленй для погодженя откровенія съ науками природничими; потомъ розправляе о правленію, удержованю свѣта, о провидѣнію Божомъ и о конци свѣта. Трета часть содержитъ мнѣнія и науку о творахъ жіючихъ; о рослинахъ, звѣрятахъ и чоловѣцѣ, о его походженю, о едности и вѣку рода чоловѣчото, о духовности, едности и безсмертности душѣ и т. п.

Праця тая написана вправдѣ для ученыхъ именно же для богословъ но легкій и ясный способъ представленя дѣлае ю приступною кождому здорово мыслячому и не высоко образованому чоловѣкови. Совѣстный и працовитый Авторъ въ нотахъ подавъ велике число жерелъ науковыхъ, зъ котрыхъ составивъ ясный

доказъ що вѣра, откровеніе и Богословіе не суть въ суперечности съ природою и науками мірскими.

Такъ духовнымъ якъ и мирянамъ читанье дѣла того принесе безперечно не одну духову користь тымъ бôльше, що предметъ его составляютъ правды, знанье которыхъ есть кождому необходимо потребне.

Поручаеся прото Всеч. Духовеньству такъ про себе якъ и для мирянъ дѣло се набувати.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 19. Лютого 1892.

Ч. 659.

О заснованю товариства ризъ літур. въ Короснѣ.

Ч. 18.

Подаеся до вѣдомости Всеч. Духовеньства, що съ днемъ 1. Сѣчня 1892 засноване зостало въ Короснѣ „Товариство выроба и продажи ризъ Літургичныхъ,“ розсилаюче своихъ агентôвъ съ отвѣтною легітимаціею съ готовыми выробами по краю и пріймаюче замовленя на ризы Літургічнѣ.

Заснованье товариства того мае на цѣли перенятье выробôвъ ризъ богослужебныхъ зъ рукъ старозаконныхъ въ руки Христіяньскѣ.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 22. Лютого 1892.

Ч. 812.

О гробницяхъ находячихъ ся пôдъ церквами.

Ч. 19.

Высоке ц. к. Намѣстничество письмомъ зъ дня 3. Лютого 1892 Ч. 3737 удѣлило сюда розпоряджене дотычно поступованя на случай потребы реставраціи церквей, каплиць и т. п. если пôдъ тыми находячѣ ся гробницѣ отвореными бути мають, въ которыхъ то случаяхъ такъ дотычной ц. к. политичной власти и консерваторови, якъ и до Еп. Консисторіи донести нынѣшнимъ приказуеся.

Згаданый рескриптъ высокого ц. к. Намѣстничества гласитъ:

Unter alten Kirchen befinden sich gewöhnlich Grabstätten für Stifter und Wohlthäter derselben, sowie für angesehene Personen des geistlichen oder weltlichen Standes. Der Eingang in solche unterirdische Räume ist gewöhnlich durch eine in dem Fussboden des Tempels angebrachte schwere Steinplatte verschlossen. Ausnahmsweise ist in einigen Kirchen der Zutritt zu solchen Gräbern, wo Sarkofage oder wohlverschlossene Särge mit Überresten berühmter oder angesehener Personen sich befinden, dadurch erleichtert, dass Thüre und bequeme Stiege den Eingang bilden, wie dies z. B. bei den Königsgräbern in Krakau, bei den Gräbern des Fürsten Ostrog in Tarnow u. s. w. der Fall ist.

Das Conservatoren-Collegium von West-Galizien hat meine Aufmerksamkeit auf den Umstand gelenkt, dass öfters unterirdische Grabestätten unter Kirchen

oder Kapellen, die nicht zur Besichtigung eingerichtet sind ohne Erlaubniss der kompetenten Behörde geöffnet, ja sogar die darin befindlichen Särge durch unberufene Personen zur Befriedigung der Neugier und mit Abbruch der den Verstorbenen gebührenden Ehre durchsucht werden, wobei werthvolle Kunst- und archäologische Denkmäler in den Grabstätten, wie Gewände, metallene Objecte und Kostbarkeiten entweder beschädigt werden oder in Verlust gerathen.

Es soll dies gewöhnlich bei Gelegenheit der Kirchenrestaurationen, Altarfundierungen u. dgl. unter dem Vorwande einer technischen Untersuchung der Fundamente, Mauern und unterirdischen Gewölbe geschehen:

Da die eigenmächtige Eröffnung von Grabstätten im Sinne der bestehenden Sanitätsvorschriften untersagt und überdies durch den § 306 des Strafprozesses als Vergehen verpönt ist, ersuche ich das Hochwürdigste Consistorium, auf die im Bereiche der Diöcese befindlichen Vorstände der Kirchen in geeigneter Weise dahin Einfluss zu nehmen, damit sie einem derartigen Verfahren standhaft entgegentreten und im Falle einer unerlässlichen Notwendigkeit der Eröffnung einer Grabstätte im Zwecke der Restaurirung oder aus anderen Rücksichten, hievon rechtzeitig die zuständige politische Behörde und den Conservator des betreffenden Conservatoren-Sprengels behufs geeigneter Verfügung in Kenntniss setzen.

Seinerseits wolle das Hochwürdigste Consistorium darüber wachen, dass die Kirchenvorstände sich den diesbezüglichen Anordnungen unbedingt fügen.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 20. Лютого 1892.

Ч. 20.

Ч. 988.

О доносахъ ц. к. Староствамъ о смерти пенсіонистôвъ.

Высоке ц. к. Намѣстничество пôдъ датою 12. Лютого 1892 Ч. 98.650 удѣлило до обвѣщенія розпорядженье выс. ц. к. Министерства дѣлъ внутренныхъ зъ 13. Студня 1891, Ч. 3839 дотычно обовязкôвъ парохôвъ и завѣдателей парохій доносити ц. к. Староствамъ о случаяхъ смерти и о супружествахъ особъ надѣленыхъ пенсіею еραріяльною, которого то розпорядженья точне перестереганье симъ приказуеся при наведеню тексту подлинного:

In dem mit dem Hofkammer-Dekrete vom 17. April 1834, Polit. Ges. Samml Band 62 Nr. 49 im Einvernehmen mit den betreffenden Hofstellen zur Vermeidung ungebührlicher Bezüge an Pensionen, Provisionen, Erziehungsbeiträgen und Gnadengaben erlassenen Vorschriften, und zwar in der Vorschrift C) für die Pfarrvorsteher wird im § 8 denselben zur Pflicht gemacht, nicht nur jeden in ihrem Pfarrsprengel sich ergebenden Todesfall einer mit einer Pension, Provision oder einem sonstigen Aerarialbezug betheilten Parthei, sondern auch jede nach den gesetzlichen Vorschriften vollzogene Trauung einer Witwe oder weiblichen Waise von Civil- und Militär-Beamten oder Officieren unverzüglich der betreffenden politischen Behörde I. Instanz, (Bezirkshauptmannschaft, Gemeinde mit eigenem Statute) anzuzeigen.

Nachdem wahrgenommen wurde, dass diese Anordnung häufig unbeachtet bleibt, wird nach mit dem k. k. Finanz-Ministerium und dem k. k. Ministerium für

Cultus und Unterricht gepflogenen Einvernehmen, die k. k, Statthalterei angewiesen, zu veranlassen, dass obige Vorschrift den Pfarrvorstehern und Seelsorgern zur genauen Darnachachtung in Erinnerung gebracht wird.

От Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 25. Лютого 1892.

Ч. 1023.

О закупнѣ богослужебныхъ предметôвъ.

Ч. 21.

Взываемъ Всеч. Духовеньство поучати при даной случайности вѣрныхъ хотячихъ якій даръ або жертву справити для церкви, щобы такъ знаряды церковнӣ, книги богослужебнӣ и до молитвы, образцѣ и иконы до церквей и своихъ домôвъ, ризы и взагалѣ всякӣ богослужебнӣ предметы, не куповали безъ вѣдомости и порады своихъ Душпастырѣвъ, и щобы куповали лишь у торговельникôвъ христіяньскихъ. При тôмъ звертаемъ увагу Всеч. Священикôвъ на каноны церковнӣ дотычно матеріи ко Святѣйшой Тайнѣ Евхаристіи; где неможливо булобы поодинокому, должнӣ лучитись съ сосѣдными душпастырями ко заосмотренію потребы своихъ Церквей въ пшеничну муку и вино літургичне.

От Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 22. Лютого 1892.

Ч. 410.

О запрещеню роздачи въ нагороду школь. молодежи книжочокъ не маючихъ одобреся дотычной Власти.

Ч. 22.

По поводу зайшовшого случая що мимо туурядового заказу зъ дня 7. Цвѣтня 1890 Ч. 1411, оголошеного въ Вѣстнику епарх. Ч. VI зъ 1890, одинъ зъ Преч. Душпастырôвъ роздававъ въ нагороду пильности отличнымъ ученикамъ школы народнôй, книжочки немаючи одобреня Высокой ц. к. Рады школь. краевой, приказуемъ симъ строго въ будучности точно придержоватися рѣшеня Высокой ц. к. Рады школь. краевой зъ 19. Марта 1890. Ч. 4519 и лишь находячіися въ списѣ каждой школы народной книжки ученикамъ въ нагороду пильности роздавати.

Такъ якъ не выйшлобы на користь поваги душпастырôвъ, еслибы учителѣ мали контролювати дѣятельность и поведенье катихита въ школѣ, Епиcк. Ординаріатъ мае увѣренье, що Всеч. Душпастырѣ въ почутю обовязку свого и власного интересу придержоватись будутъ якъ выжь згаданого такъ и другихъ до школы народной односячихъ ся розпоряджень начальной власти школьной.

От Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 23. Лютого 1892.

Ч. 23. Ч. 1271.

О испытѣ конкурсовомъ.

Испытъ конкурсовый на бенефиція душпастырскй отбуде ся дня 2. и 3. Мая 1892 — о чѣмъ клиръ епархіальный увѣдомляеся съ примѣчаньемъ, щобы кождый намѣряючій первый равъ пôддатися тому испыту предложилъ вчасно прошеніе свое о позволенье приступити до тогожь испыта съ приложеніемъ декрета конс. первого свого поставленя въ душпастырску службу, а еслибы то не було возможно, то принайменѣй дату и число консисторске тогожь декрета, такожь день и мѣсяць въведенія въ душпастырску службу черезъ дотычный урядъ дек. и найменше три дни передъ испытомъ предложити сюда свое прошеніе — а прибувши на испытъ заосмотрити ся книгою св. писанія.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 2. Марта 1892.

Ч. 24. Ч. 1270.

Испытъ на катихитôвъ школъ выдѣловыхъ и народныхъ.

Дня 4. и 5. Мая т. р. отбудеся испытъ съ кандидатами на катихитôвъ школъ выдѣловыхъ и народныхъ. Хотячися тому испытови пôддати, должни свои дотычнй поданя заосмотренй въ потребнй свѣдоцтва въ своимъ часѣ до Еп. Консисторіи вносити, сами же лично въ высше опредѣленымъ речинци тутъ явитися.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 2. Марта 1892.

Ч. 25. Ч. 1273.

О св. рукополаганю въ Ереи.

Кандидатôвъ стану духовного окончившихъ науки богословскй и желаючихъ приняти св. Рукополаганье въ Ереи взываесь до внесеня дотычныхъ прошеній до дня 19. Марта с. р.

Прошеня заосмотренй бути маютъ въ всѣ свѣдоцтва укончеыхъ наукъ, поведенія клирикального, здоровя, убожества затверджено черезъ ц. к. Старосто и удоволенья войсковои бранцѣ — сами же явитись маютъ лично дня 21. Марта с. р. у Епископа.

От ъ Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 2. Марта 1892.

Ч. 1403. Ч. 26.

Конкурсъ на катихита при народн. школахъ въ Дрогобычи.

Подаеся до вѣдомсти слѣдующе:

L. 289. Rozporządzeniem z daty dzisiejszej rozpisała c. k. Rada szkolna okręgowa konkurs celem stałego obsadzenia posady nauczyciela religii obrządku g. k. przy szkole VI. klasowej żeńskiej w Drohobyczu z płacą 650 zł. z dodatkiem 65 zł na mieszkanie, z obowiązkiem udzielania nauki religii w tej szkole, jakoteż w szkole IV. klasowej męskiej i III. klasowej na przedmieściu Zadworniańskim. Termin podawania się o te posady upływa z dniem 20. kwietnia b. r. Z c. k. Rady szkolnej okręgowej. Drohobycz dnia 5. marca 1892.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 18. Марта 1892.

Ч. 377. Ч. 27.

Выказъ жертвъ на рôжнû богоугоднû цѣли.

Сяноцкій урядъ деканаль. предложивъ тутъ подъ днемъ 31. Студня 1891, Ч. 222 на Місіи въ Африцѣ, квоту 11 зл. Тую квоту зложили: Гамерскій Іоаннъ 1 зл., Зубрицкій Александеръ 3 зл. 64 кр., Калужняцкій Іоаннъ 1 зл. 36 кр., Лавровскій Антоній 50 кр., Крыницкій Іоаннъ 50 кр., Пухиръ Андрей 1 зл., Яворскій Іоаннъ 1 зл., Дуркотъ Петро 50 кр., Сембратовичъ Левъ 1 зл. 50 кр.

Въ протягу року 1891 предложено тутъ слѣдуючû жертвы, котрû поодиноко були вже выказанû въ Вѣстнику епарх. въ р. 1891.

На каплицю св. Кирилла и Меѳодія въ Льоретто:

Ч. 5303/91 Жовкôвскій деканатъ 4 зл. 40 кр.

Въ користь св. Землѣ:

Ч. 2514/91 Матковскій Климентій парохъ Сулимова отъ себе и парохіянъ 3 зл. 25 кр. Ч. 4348/91 Жукотыньскій деканатъ 6 зл. разомъ 9 зл 25 кр.

На Міссіи Африканьскû:

Ч. 1334/91 Судововишеньскій деканатъ 12 зл. 18 кр.
„ 2093/91 Сокальскій деканатъ 5 зл. 90 кр.
„ 2118/91 Чеховичъ Орестъ, парохъ Боратына 5 зл.
„ 2170/91 Мокряньскій деканатъ 11 зл.
„ 2244/91 Коросняньскій деканатъ 9 зл.
„ 2332/91 Судововишеньскій деканатъ 9 зл.
„ 2333/91 Варяжскій деканатъ 20 зл.
„ 2369/91 Мацускій Левъ парохъ Яжова нов. 4 зл. 6 кр.
„ 2438/91 Куликôвскій деканатъ 15 зл. 40 кр.
„ 2441/91 Мостискій декан. отъ Ник. Назаревича пар. въ Сернахъ 20 зл. 28 кр.
„ 2513/91 Мосьевичъ Ромуалдъ парохъ въ Шмитковѣ 13 зл. 40 кр.
„ 2514/91 Матковскій Климентій парохъ Сулимова 3 зл. 25 кр.
„ 2515/91 Мушиньскій деканатъ 13 зл. 56 кр.
„ 2551/91 Урядъ парохіальный въ Белзѣ 10 зл.
„ 3783/91 Жарскій Михаилъ парохъ въ Стронятынѣ 2 зл. 50 кр.

Ч. 2897/91 Любачôвскій деканатъ 6 зл.
„ 2910/91 Жолкôвскій деканатъ 17 зл.
„ 3651/91 Старосамборскій деканатъ 16 зл.
„ 4349/91 Жукотыньскій деканатъ 3 зл.
„ 42/92 Сяноцкій деканатъ 11 зл. разомъ 207 зл. 53 кр.

Квоты повысшй высылае ся рôвночасно до Ап. Нунціатуры въ Вѣдни вразъ съ процентомъ въ квотѣ 4 зл. 35 кр. наросшимъ въ протягу року въ тутешной щадницѣ отъ высше сказаныхъ грошей тамже намѣщуваныхъ.

Подаючи тое до вѣдомости взываемъ Преч. Духовеньство и въ бѣжучомъ роцѣ по можности збирати хоть дробни лепты на богоугоднй цѣли и тіиже тутъ предкладати.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 27. Лютого 1892.

Ч. 1110. Станъ касы вдов. сирот. фонда отъ 1. Студня 1891 до 20. Сѣчня 1892

Ч. 28.

Всеч. Комисія управляюча дѣлами вдов.-сиротинь. фонда

доноситъ пôдъ днемъ 24. Лютого 1892 Ч. 122 слѣдуюче:

СТАНЪ КАСЫ ВДОВИЧО-СИРОТ. ИНСТИТУТА

зъ днемъ 20. Сѣчня 1892 р.

Одъ дня 1. Грудня 1891 р. до 20. Сѣчня 1892 зайшли слѣдуючи змѣны:

А) Фондъ коренный

Приходъ	зл.	кр.	Розходъ	зл.	кр.
1. О. Борысъ Симеонъ . . .	100	—	1) выдано на закупно Лист. заст. Тов. кред.	999	38
2. „ Матюкъ Антоній . . .	100	—	2) на закупно 4% облигацій фонда пропинаційного . .	92	58
3. „ Хлопецкій Северинъ . .	10	—	3) на закупно 4½% Лист. заст. Тов. кред. земского .	500	—
4. „ Дуркотъ Теодозій . .	60	—	4) изъ надосланыхъ грошей зъ Общ. кр. Зат. выдано на 4½% Лист. застав. Тов. кред. земского . .	500	—
5. „ Дуркотъ Іоаннъ . . .	160	—	5) порто почтове	—	45
6. „ Хотынецкій Кипріянъ .	60	—	всего	2092	41
7. „ Черлюнчакевичь Миронъ	60	—			
8. „ Жолкевскій Антоній . .	60	—			
9 „ Берескій Стефанъ . .	60	—			
10. „ Бурмичь Николай . .	60	—			
11. „ Титаръ Иванъ . . .	60	—			
12. „ Лазоришакъ Миронъ .	60	—			
13. „ Фецица Михаилъ . . .	80	—			
14. „ Людкевичь Михаилъ . .	60	—			
15. „ Ляврецкій Василій . .	60	—			
16. „ Хилякъ Петръ . . .	110	—			
17. „ Савойка Теодоръ . . .	60	—			
18. „ Винницкій Іосифъ . .	60	—			
19. „ Сабарай Іоаннъ . . .	60	—			
20. „ Кмицикевичь Савинъ .	60	—			
21. „ Филиповичь Іоаннъ . .	60	—			
22. „ Венгриновичь Володим.	60	—			
23. „ Погорецкій Володимиръ	60	—			
24. „ Савицкій Андрей . . .	25	—			
25. „ Габлиньскій Петръ . .	10	—			
26. „ Савицкій Андрей . . .	50	—			
27. „ Негребецкій Юліянъ .	30	—			

Приходъ	Готôвка зл.	кр.	цѣнні папеоры зл.	кр.	Розходъ	въ гот. грош. зл.	кр.
28. Закуплено 4½% Лист. заст. Тов. земск. Ser. III № 21.903.	—	—	1000	—			
29. закуплено 4% облиг. фонда проп. Ser. E. № 13.007	—	—	100	—			
30. закуплено 4½% Лист. заст. Тов. кредит. . .	—	—	500	—			
31. отъ Общ. роль. кр. Заведеніе	500	—					
32. закуплено 4½% Лист. заст. Товар. кред. . .	—	—	500	—			
33. переносъ зъ Листопада	1837	75	121201	22			
всего	2378	75	123301	22			
отшибнувши розхôдъ	2092	41	—	—			
остане въ касѣ	1286	34	123301	22			

2. въ общо-рольнич. кредит. Заведеню 16.900 зл.

Б) Фондъ резервовый

Приходъ

1. Матюкъ Антоній . 21 зл. 20 кр.
2. Вдова по бл. п. Луцѣ Боднаръ . . . . 97 „ 52 „
3. Дек. Комарн. . . 20 „ — „
4. Дек. Лѣскій отъ О. Очабрука . . 27 „ 8 „
5. Дек. Яслискій отъ О. Воляньского . 22 „ 26 „
6. О. Теофиль Сѣнкевичь 14 „ — „
7. Переносъ зъ Листоп. 4110 „ 16 „

всего 4312 зл. 22 кр.
отшибнувши розхôдъ 910 „ 45 „
3401 зл. 77 кр.

Розхôдъ

1. По рѣшеню Общого Собраня зъ 1891 для доповненя роздѣленои квоты . . . . 910 зл. 45 кр.

В. Фондъ роспорядимый.

Приходъ	Готôвкою зл.	кр.
1. Дек. Ольховецкій	38	—
2. „ Судововишеньскій . .	126	59
3. „ Ярославскій	103	—
4. О. Хлопецкій Северинъ . .	7	—
5. Дек. Белзкій	14	—
6. О. Матюкъ Антоній . . .	12	—
7. Дек. Коросняньскій . . .	47	—
8. „ Жолкôвскій	190	92
9. О. Гвоздовичь Игнатій . .	7	—
10. Дек. Любачѣвскій	38	—
11. „ Ярославскій	38	—
12. „ Дукляньскій	96	—
13. О. Гелитовичь Александеръ	12	—
14. О. Созаньскій Іосифъ . .	12	
15. О. Тустановскій Антоній .	7	—
16. Дек. Комарняньскій . . .	100	95
17. О. Гладиловичь Юліянъ . .	7	—
18 Дек. Дрогобыцкій	225	50
19. „ Бѣцкій	126	67
20. О. Гмитрикъ Иляріонъ . .	7	—
21. О. Поляньскій Іоаннъ . .	6	—
22. Дек. Перемыскій	21	—
23. „ Варяжскій	73	—
24. О. Сапрунъ Теодоръ . .	10	—
25. О. Шихъ Юліянъ . . .	7	—
26. О. Ивасѣвка	7	—
27. Дек. Олешицкій	88	—
28. „ Сокальскій	95	—
29. „ Лѣскій	69	—
30. „ Потелицкій	20	—
31. О. Нѣмцовъ Іоаннъ . . .	7	
32. Дек Яслискій	173	—
33. О. Погорецкій Петръ . .	8	59
34. О. Козаневичь Иннокентій .	7	—
35. Дек. Мокряньскій . . .	172	50
36. О. Сѣнкевичь Теофиль . .	7	—
37. О. Подлускій Іосифъ . .	7	—
38. О. Копистяньскій Антоній .	7	—
39. О. Копко Максимъ . . .	7	—
40. О. Алексевичь Юліянъ . .	7	18
41. О. Подляшецкій Теофиль .	12	—
42. Впр. Соборъ Крылошанъ зъ фунд. Лавровского . . .	1000	—
43. Впр. Соборъ Крылошанъ ôдъ членôвъ Собора Крыл. . .	100	—
44. За купоны вôдъ 4% облиг. фонда пропинаційного . .	319	25

Розходъ	Готôвкою зл.	кр.
1. Клишь Николай за услугу при канцеляріи за часъ ôдъ 1/7 до 31/12 1891 р.	15	—
2. Аутографія проекту змѣны Статутôвъ	13	30
3. Штемпель до квиту на винкуль. Лист. застав. , . .	5	–
4. Порто почтове	2	13
5. Вдова Лукашевичь Павлина передатокъ	15	—
6. Вдова Насальска Клявдія передатокъ	50	—
Всего . .	100	43

Приходъ	Готôвкою зл.	кр.	Розходъ	Готôвкою зл.	кр.
45. За купоны ôдъ $4\frac{1}{2}$ и 4% Листôвъ заст. Товар. кр. винкульованыхъ	1595	50			
46. Отъ Общ. рольн. кред. Завед. % за II пôвроче 1891 р.	365	50			
47. Вôдъ книжочокъ щадничихъ % по день $^{31}/_{12}$ 1891 р. .	258	86			
48. Переносъ готôвки зъ Листопада 1891 р	2295	87			
49. Зъ фонда резервового . .	910	45			
Всего . .	8872	33			
Отшибнувши розхôдъ . .	100	43			
Остае въ касѣ . .	8771	90			

В. Кондрацкій — секретаръ. М. Копко — касіеръ. М. Подолиньскій — предсѣдатель.

Отъ Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 27. Лютого 1892.

Хроника.

Именованя:

Ч. 559. Ломницкій Антоній катихитъ народныхъ школъ въ Дрогобычи поставленъ ставъ Префектомъ Студій при тут. епарх. Сѣменищи въ мѣстце Дранда Поліевкта Кмита именованого капеляномъ Ихъ Преосвященьства *Юліяна*.

Поч. Совѣтниками Еп. Консисторіи съ правомъ употребленя експозиторій крилошаньскихъ именованй:

Ч. 691 Рынявецъ Игнатій парохъ въ Яворкахъ дек. Мушиньского.
„ 867 Щавиньскій Левъ, деканъ и парохъ въ Старомъ мѣстѣ.
„ 1312. Арданъ Іоаннъ деканъ и парохъ въ Цыковѣ.

Отличія крилошаньскй получили:

Ч. 4920/91. Гвоздовичъ Игнатій парохъ въ Бирчи.
„ 690. Качмарчикъ Теофиль парохъ въ Бѣльцаревой.

Ч. 869. Добряньскій Діонизій, завѣдатель деканата Бѣцкого и парохъ въ Ждынѣ, именованъ дѣйствительнымъ деканомъ.

До каноничной институціи завозваній:

Ч. 841. Хилякъ Володимиръ на Литыню, деканата Мокряньского.
„ 1046. Моравскій Іеронимъ на Крыве, деканата Затварницкого.
„ 1047. Чайковскій Володимиръ на Загочевье деканата Балигородского.
„ 831. Турчмановичь Северинъ, парохъ зъ Лукового на парохію Колодѣевъ Епархіи Станиславôвскои.
„ 1121. Леонтовичь Адріанъ на парохію Тенетиска, деканата Потелицкого.
„ 1275. Хомицкій Теофиль, на Зворъ, деканата Старосамборского.
„ 1276. Копыстяньскій Сильвестеръ на пар. Сушиця велика, дек. Старосольского.

Каноничну институцію получили:

Ч. 1045. Кульматыцкій Юліанъ, на Горохôвцѣ, деканата Нижанковского.
„ 1305. Моравскій Іеронимъ, на Крыве, деканата Затварницкого.

Ч. 1328. Яремкевичь Лука получивъ презенту на пар. Брухналь, дек. Яворôвского.

Ч. 1305. Волошиньскій Василій, получивъ завѣдательство парохіи Ветлина деканата Балигородского.

Увôльненье отъ испыта конкурсового получили:

Ч. 104. Ломницкій Іосифъ, парохъ въ Лабовой, деканата Мушиньского
„ 460. Русинякъ Іоаннъ, парохъ въ Выссовой деканата Бѣцкого.
„ 661. Гайдукевичь Андрей, парохъ въ Святомъ, деканата Перемыского.

Ч. 865. Высоке ц. к. Намѣстничество розпорядженьемъ зъ дня 9. Лютого 1892, Ч. 9370 призволило на дотацію рочныхъ 300 зл. для сопомочника пароха въ Вощанцяхъ Льва Воляньского на часъ душпастырованя его.
„ 991. Тоежь розпорядженьемъ зъ дня 13. Лютого 1892 Ч. 11657 призволило на таку саму дотацію для сопомочника пароха въ Полонной на оденъ рôкъ.
„ 1127. Тоежь розпорядженьемъ зъ дня 17. Лютого 1892 Ч. 10427 призволило на таку саму дотацію для сопомочника въ Доброгостовѣ на часъ душпастырованя тамошного пароха.
„ 1323. Тоежь розпорядженьемъ зъ дня 22. Лютого 1892 Ч. 12945 продолжило дотацію на дальшій оденъ рôкъ для сопомочника въ Никловичехъ а то отъ 18. Мая 1892 до 1. Мая 1893.

Переведеній богослужебнй учрежденя:

Ч. 815. Сѣнкевича Анатоля при церкви въ Тустановичахъ съ капиталомъ 100 зл.
„ 814. Пинцуры Іоанна при церкви въ Дублянахъ съ копиталомъ 100 зл.

Жертвы.

Ч. 405. Преч. урядъ парохіальный въ Ходновичохъ донѣсъ подъ днемъ 20. Сѣчня 1892 що Ч. Громада Ходновичи справила для тамошнои церкви евангеліє за 90 зл. до чого причинивъ ся Ч. Іоакимъ Михасякъ, бувшій пѣвецъ церковный, жертвою 20 зл

Ч. громада Борятычи зреставуровала стару церковъ коштомъ 250 зл. справила икону до великого престола эа 45 зл. и оденъ свѣтлый фелонъ за 50 зл. Ч. громада Поповичи закупила бронзовый паукъ за 95. — фелонъ за 65 зл. и звонъ за 210 зл Брацтво сестрицъ тамже закупило красну икону процесіональну за 115 зл. и шафу на туюже за 15 зл. Въ тойже мѣстцевости справивъ Николай Покладко двѣ хорухвы за 50 зл. а именемъ б. п. тестя Андрея Гирманъ жертвѣвовавъ тойже на закупно звона квоту 100 зл. Ч. громада Плешевичи закупила два фелоны въ цѣнѣ 100 зл. — Крестъ процесіональный за 25 зл. а Теодоръ Возвякъ справивъ два поставники и крестъ напрестольный за 26 зл. Ч. громада Храпличи одновила мѣстцеву церковъ и закупила новый фелонъ.

Ч. 481. Преч. урядъ дек. Мушиньскій донѣсъ подъ днемъ 25. Сѣчня 1892. Ч. 43 що ЧЧ. господарѣ зъ Королеви руской якъ Гавріилъ Плюта, Игнатій Вышовскій, Тадей Льорчакъ, Максимъ Карлошь, Сімеонъ Стиранка, Іоаннъ Дроздзякъ, Максимъ Михальчикъ и Варбара Вышовска причинили ся въ бôльшой мѣрѣ до одновленя и отмальованя мѣстцевой церкви, а ЧЧ. Илія и Марта Вышовскіи жертвовали на помянуту церковъ 110 зл. и выпожичили суму 600 зл. на обновленье тогожъ дому Божого.

Ч. 4246. Преч. урядъ дек. Дрогобыцкій донѣсъ о жертвахъ парохіанъ зъ Рыбника именно: Ч. Яковъ Паращакъ обновивъ образъ до матерной церкви коштомъ 25 зл. Ч. Михаилъ Мілеръ обновивъ два образы коштомъ 10 зл. Ч. невѣсты жѣночого брацтва зложили 10 зл. на обновленье образовъ въ бабинци.

Ч. 5114. Преч. урядъ дек. Мокряньскій донѣсъ, що Ч. Михаилъ Мойшевичь, войтъ, Антоній Прыцакъ и Мартина Сухарчакъ причинили ся своими щодрыми жертвами до выбудованя новои матерной церкви въ Опацѣ. а Анна Копачь жертвовала 100 зл., Анастазія Кулинякъ 50 зл.

Ч. 5717. Преч. урядъ парохіальный въ Ольшанахъ донѣсъ сюда, що Ч. Николай Матвѣйчикъ и Яцко Труханъ парохіане тамошнѝ, справили для мѣстцевои церкви, первый паукъ за 70 зл. а вторый фелонъ за 50 зл.

Всѣмъ тымъ повысшимъ жертводателямъ удѣляє Еп. Ординаріятъ узнаніе и похвалу.

От ъ Еп. Ординаріата.

Перемышль, дня 12. Марта 1892.

† Юліанъ
Епископъ.

Тупомъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.